

„Leve Enslev! . . . Ned med Tyrstrup! . . . Hurra! Hurra! Hurra!“

Han lyttede. Denne Lyd, disse Hurraer — hans Livs Musik — forvandlede ham. Hans Øjne lyste, og han maatte bortsmile sin Bevægelse.

Anton Bjerreby stak i det samme Hovedet ind ad Døren.

„De bliver vistnok nødt til at vise Dem, Enslev! De Folk derude vil absolut se Dem.“

Han rejste sig straks.

Fra Modtagelsessalen, hvor der nu var tomt og slukket, gik en Dør ud til Altanen. Den store Loftskrone blev atter tændt, og Frøken Evaldsen kom løbende med hans Pels. Men opildnet, som han var af Hurraraabene, skød han hende til Side og vilde gaa ud paa Altanen, som han gik og stod. Bjerreby maatte stille sig i Vejen for ham og tvinge ham til at tage Pelsen paa.

Da Dørfløjene sloges op og Mængden derude fik Øje paa hans Skikkelse i det udstrømmende Lys, brød en Jubel løs under den stjerneklare Frosthimmel. Hele Pladsen foran Huset var nu sort af Mennesker. Fra alle de tilstødende Gader var Folk strømmet til. Der svingedes med Hatte og viftedes med Lommetørklæder. Men der hørtes ogsaa enkelte Fy-Raab, og et Sted midt i Folkemassen begyndte der et Slagsmaal.

„Enslev leve! . . . Ned med Tyrstrup! . . . Ned med de sorte Præster!“

Han løftede Haanden; og da man forstod, at han vilde tale, blev der i samme Nu saa stille, at hans Stemme kunde høres over hele Pladsen.

„Ja, ned med alt, hvad der vil skygge for Solen! Ned med de Mørkets Magter, der nu slimer sig sammen for at standse den frigjorte Menneskeheds Sejrgang over Verden! Ned med den lyssky Drageyngel, der paany vralter frem fra Krogene og under en bekymringsfuld Alvorsmaske skjuler sit Had og mætter sin Skadefryd! Den Niddingsdaad, der er udført i Aften, kalder paa alle dem, som endnu finder det værd at kæmpe og lide for Retten til at leve under Frimands Kaar. Lad os ikke misunde Dagens Helte deres Triumf! Den Mindesten, Historien engang